

31. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení – Dt 6,2-6

Slyš, Izraeli: Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem!

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Boj se Hospodina, svého Boha, a zachovávej všechny jeho zákony a příkazy, které já ti prikazuji – ty, tvůj syn a syn tvého syna – po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Slyš, Izraeli, svědomitě je zachovávej, aby se ti dobře vedlo, abyste se velmi rozmnožili, jak to slíbil Hospodin, Bůh tvých otců, že ti dá zemi oplývající mlékem a medem. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes prikazuji, zůstanou v tvém srdci!“

Mezizpěv – Žl 18,2-3a.3bc-4.47+51ab

Miluji tě, Hospodine, má sílo!

Miluji tě, Hospodine, má sílo,
Hospodine, má skálo, mé útočiště, zachránce můj!

Můj Bože, má skálo, na niž se utíkám,
můj štíte, rohu mé spásy, ochrano má!
Budu vzývat Hospodina, jemuž náleží chvála,
a od svých nepřátel budu vysvobozen.

Ať žije Hospodin, požehnána buď moje Skála,
sláva buď Bohu, mému spasiteli!
Veliká vítězství jsi popřál svému králi,
dáváš přízeň svému pomazanému.

2. čtení – Žid 7,23-28

Ježíš je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na nikoho jiného.

Čtení z listu Židům.

Bratři! V době starozákonní mnozí se stávali kněžími, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále; (Ježíš) však je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. Ano, právě takového velekněze jsme potřebovali: aby byl svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, vyvýšený nad nebesa, který nemá zapotřebí, jako (jiní) velekněží, stále a stále podávat oběti nejprve za hříchy vlastní a teprve potom za (hříchy) lidu. (Ježíš) to učinil jednou provždy, když sám sebe přinesl v oběť. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, kteří jsou (podrobeni) slabosti; ale ona přísaha – pozdější než Zákon – (ustanovuje) Syna, který dosáhl dokonalosti navždy.

Zpěv před evangeliem – Jan 14,23

Aleluja. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, praví Pán, a můj Otec ho bude milovat, a přijdeme k němu. Aleluja.

Evangelium – Mk 12,28b-34

To je první přikázání. Druhé je mu podobné.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: `Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: `Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Homilie

Co sám nemám, nemohu ani dávat, je to jednoduchý fyzikální zákon, který však platí i v mezilidských vztazích. Ano, já se stále musím učit milovat Boha, ne kvůli němu, ale kvůli sobě. Pokud nepřijímám, že mě Bůh miluje bez podmínek, že On chce stále se mnou navázat vztah, byť bych se v životě dopustil čehokoliv, tak jak já mohu milovat bez podmínek sebe i druhé? Jak já mohu být laskavý, dobrosrdečný, nezávidět, milovat pravdu za všech okolností? Ano, to je první přikázání lásky, mít úctu, tedy bázeň před Boží svrchovaností a před jeho láskou.

Pokud nepochopím toto, tak ten život žiji jen ze sebe a sám ze sebe utvářím i ty vztahy kolem sebe. A pak se divím, že se mně to tak nějak rozpadá. A jako obrovskou tragédii bereme, když umře někdo mladý, nebo někdo, kdo se na tomto světě mohl dožít ještě mnoho let. Ale za tragédii nebereme, když někdo nežije s Bohem, když jej tyto věci, ale naprosto nezajímají, když i třeba chodí do kostela, ale ten život si žije tak nějak po svém. Hlavně po mně nic nechtějte, já si totiž vystačím sám. Jenže to je možná to největší nepochopení přikázání lásky, protože láska není především o tom přijímat, ale darovat. A o tom mluví i apoštol Pavel v té Velepísni lásky, protože i On sám dobře ví a to byl Bohu velmi blízko, jak je to, pro nás lidi těžké. Na konci Velepísně lásky, totiž říká text, který se již na svatbách neče. Když jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, uvažoval jsem jako dítě, když jsem se stal mužem, odhodil jsem všechno dětské. Co to znamená?

Zde na tomto světě před Bohem a jeho tváří vždy budeme pouze dětmi s tím svým já, já, já. Moc dobře to znají rodiče, kdy si dítě za každou cenu říká o jejich pozornost. Moc dobře to znají rodiče, kteří vědí, kolik lásky dítěti musí věnovat a jak málo ji v jeho dětských letech dostávají zpátky. A moc dobře to zná i Bůh, protože takto se chováme vůči němu, po celý náš pozemský

život a blažený ten, který tuto dětskost dokáže odhodit a dostoupit do plného vztahu s Ním. To se totiž musíme učit celý svůj život a to je také skryto v tom přikázání lásky a blažený člověk, který takto své pozemské putování zakončí a vůbec nezáleží na tom v kolika letech.

A na tom dnešním evangeliu je ještě zajímavá jedna věc. Když Ježíš viděl, že ten učitel Zákona promluvil rozumně, tak mu řekl, nejsi daleko od Božího království. Co to znamená? Že to ten učitel Zákona zatím pochopil jenom svým rozumem, ale ještě to nepřijal ve svém srdci, že se ještě nerozhodl takto opravdu žít. A to je to těžké, protože možná mnozí z nás to rozumem chápou, ale když se dostanou do situace, že jsou s tím, koho zas tak moc nemusí, tak jednají naprosto jinak. A právě proto na prvním místě ve svém životě máme mít vždy Boha, protože tomu můžu vždy říci, tak mně s tím Pane, pomoz, protože já to sám ze své síly nezvládám. Kéž tak opravdu ke svému životu přistupuji a tím naplním zákon lásky. Amen.